

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγ καὶ εἰναι μόνον.
 Γὰρ τὰ ξένα ἕως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἰστὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
 ἐδρούμεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χλῖα κ' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
 τοὺς ἐχθροὺς, Πατριδα, κτύπα καὶ παλέκα.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κ' ἐνάτη,
 ἐδὼ πέρα Βουλῆ καὶ ραχάτι.

Χλῖα τράκοσα καὶ δεκαεξή,
 ἀκόμη πόσον αἶμα θὰ τρέξῃ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος**

Α.

Φ. — Κατακαϊμένη Περικλῆ, τί βλέπεις στὸν ὄρλιοντα;

Π. — Βλέπω θηρία, Φασουλῆ, κοντὰ μας τριγυρίζοντα.

Φ. — Σὰν τί θηρία δηλαδῆ;

Π. — Θηρία σαρκόθορα,
 ποὺ διασπάρησαν παντοῦ τῆς οἰκουμένης τώρα.

Ἐσὸ τί βλέπεις, Φασουλῆ;

Φ. — Παντοῦ συνειρηνοήσεις,
 ἀλλ' ἔμως καὶ προέλασιν κυττῶ κατὰ τῆς Νήσοσης
 Ἀδστριακῶν δυνάμεων, Ἀδστριακῆς καζάνας,
 καὶ γίνονται πολεμικὸς καὶ πρῶτος Πατατράνας.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί μοῖραὶ καὶ μὴ στιγμή νὰ βγάλῃ,
 βλέπω παραπρεχάματα
 καὶ χλῖα τόσα πράγματα,
 καὶ Πρὸςθεὶς τῶν Δυνάμεων σὲ κίνησι μεγάλη.

Ἄλλ' ἔμως νὰ μὴ δειλῆς παντάπασιν, δειλέ μου,
 βλέπε μὲ μάτι φλογερό,
 θέλουν κ' ἔμας μὲς στὸ χορὸ
 νὰ βλέπουν τοῦ πολέμου.

Πάλι πολεμάρχος εἶμαι,
 καὶ διασταυροῦνται φῆμαι,
 καὶ διασταυροῦνται θρόλοι
 καὶ πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι.

Δὲν πῶς γίνονται πείσεις,
 Περικλέτο ποταπέ,
 παροτρύνσεις, προτροπαί,
 μὲ μυρίας ὑπόσχέσεις.

Ἄλλοι λένε μυστικὰ
 πῶς ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα
 κἀτι καταδρομικὰ
 θὰ μὰς ἔλθουν ἐδὼ πέρα.

Σὲ καμπόσα καφαναῖα
 λένε πάλι, μπουνταλά,
 πῶς ὑπόσχεται πολλὰ
 καὶ σ' ἔμας ἡ Γερμανία.

Ἄλλοι γυρεῖουν κ' ἀπὸ' μὰς δρᾶσιν πολεμικὴν
 κ' ἔχι παθητικὴν,
 κ' ἄλλοι ζητοῦν οὐδέτεροι νὰ στέκομε σὰν τώρα
 μέσα σ' αὐτὴ τὴν μόρα.

Καὶ Γερμανοὶ μὰς θέλουν καὶ Ρῶσοι κ' Ἀγγλογάλλοι,
 καὶ διαφοροτρόπως ζητοῦνε συνδρομὴ,
 καὶ γίνετ' ἐδὼ πέρα μὴ ζῦμωσις μεγάλη,
 καὶ μόνο δὲν ζυμῶνουν οἱ φοῦρνοι μὰς φῶμι.

Ποῦδ' ἴπιστευε καὶ τέτοια φοῦρτοῦνα νὰ μὰς εἶρη
 σὲ τόσας συμφοράς;
 δὲν δίνει τῶρ' ἀλευρι
 κανέναν ἀλευράς.

Ψωμιού μεγάλη σπάνις,
και τρέχει κόσμος πλάνης
στού πλούτου τήν πατριδα.

Κι' άκουεις τον κοσμάκη
νά σκούζη γιά ψωμάκι
μέ μάτια σάν γαρβια.

Ήστην ζύμωσι τήν τόση τήν διπλωματική
και τήν πολιτική,
δέν πίστευα ποτέ μου, βρέ Περικλή κωθώνι,
πώς ένας κι' άλλος φοβρνος ψωμί δέν θά ζυμώνη.

Πλήν ή πατρις τοσοούτων διαφροστεφών άγώνων
γνώριζε, στοκοφοίσι,
πώς ουκ επ' άρτην μόνον
πρωρίσται νά ζήση.

Π.— Πές μου, βρέ κοκκαλιάρη, που ξέρεις από γράμ-
τι διάβολο θά γίνη μέ τούτα τά τρεχάματα; |ματα,
Τί λές; θά' μπουμε τάχα κι' έμεις μέσ' στο χορό;
πές μου νά σέ χαρώ.

Φ.— Βλέπω τόν Άρην' σ' άς φυλάς του φρικιώντος Αίμου
μέ βροντερό σπρούνι,
κι' οι φίλοι μας Ρωμιόνοι
ελο συλλαλητήρια κάνουν περί πολέμου,
άν δε κι' αυτοί τόν σεβέρκο τους υπέρ πολέμου βγάξουν
κι' υπέρ αυτών κραυγάζουν,
εμως τήν ήσυχίαν των καθόλου δέν χαλούν
και μοναχά μέ τής φωνάς τους άλλους τυρπολούν.

Π.— Κάνουσε πολύ καλά,
έχουν γνώσι και μβαλά,
και σ' αυτήν τήν φασαρία
περιμένουν ειδικαίρια.

Φ.— Αύτοι θέλουν έμεις πρώτοι,
Περικλέτο πατριώτη,
τό σπαθι νά δράξουμε
κι' έμπρός μάρες νά κράξουμε.

Τέτοια, Περικλή, θρυλούνται, κι' από τούτα πάρε κάθο,
κι' έλα πές μου τί θά γίνη,
κι' αν θά' μπουμε σ' το χαμίνι,
επειδή κι' έγω τί τρέχει; δέν μπορώ νά καταλάβω.

Περί θρούλους μη τυρβάζης
κι' άταράχως νά διαβάζης
και ν' άκους τās διαδόσεις.

Μά κι' έγω δέν θ' άποστάσω
διαρκώς νά λείω πάσο
' στού Πασσάριου τās δηλώσεις.

Π.— Νά καζάκαις, νά και κράνη,
ή φωτιά κοντά μας φάνει
και μάς τσουρουφλά τή μούρη.

• Πρόσκοποι ταχεις βαδίζουν
και τής λύραις των κουρβίζου
πολεμάρχοι τροβαδούροι.

Φ.— Πολλά σπουδαία λέγονται
και τά Βαλκάνια φλέγονται,
άλλά κι' έκτενο τό Σινά καπνίζου τώρα, βλάκα,
και καταστράπτου φάλε,
καθώς όπόταν έλασε τών έντολών τήν πλάκα
ό Μωυσης ό πάλας.

Σέ χρόνους πλάσσεως χρουσης
σταυρόν χαράξας Μωυσης
τήν Έρυθράν διέταμε.

Τώρα κι' έμένα τόν νυθρόν
μέσα σέ πόντον ερυθρόν
κι' άμιατωμένον πέτα με.

Π.— Τί λές μωρέ παληάνθρωπε... δέν σέ καταλαβαίνω.

Φ.— Πάλι θαλάσσης ερυθράς, βρέ Περικλή, διαβαίνω,
κι' αν έρωτας τί γίνεταί και μέ τούς Άρκουδιάρηδες,
δέν παύουν νά χορεύουσε,
κι' ελο νά μάς γυρεύουσε
και τούτ' οι κασιδιάρηδες.

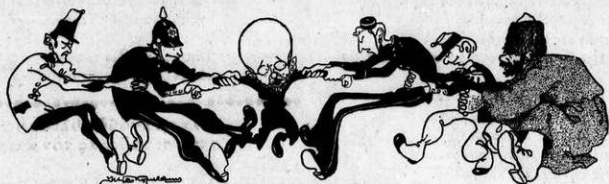
"Όσο κι' αν σκούζου μέ μπουρι
μέ τώρα πάνε κι' οι καιροί,
πού σέ ζητούντας δίναμε.

Δέν πέρνουν τόν άέρα μας,
και δειξε τους τήν χέρα μας,
Δευτέρη παντοδύναμε.

Β'

Π.— Κι' έγω, βρέ συμπολίτη,
μέ τάρματα σ' το χέρι,
λέω σ' τον Κυβερνήτη:
τόν νού σου, κύρ Δευτέρη.

Τ' τον νού σου μέσ' στη ζάλη
μήν πάθωμε δουλειά,
τόν νού σου μήπως άλλοι
μάς βάλουν τά γράλιά.

Ἄρον ἄρον τὸν τραβοῦνε πότε τούτοι, πότε ἐκεῖνοι,
πλὴν αὐτὰς τοὺς βεβαιώνει πῶς οὐδέτερος θὰ μείνη.

Τὸν νοῦ σου, κὴρ Δευτέρη,
κι' ἢ θύελλα σιμόνει,
τὸν νοῦ σου, τιμονιέρη,
ἀπάνω 'στὸ τιμόνι.

Καθένας κόβει ράβει,
μὰ σὺ 'στὴν καταγίδα
πρόσεχε τὸ κάραβι
μὲ μάτια σὰν γαρίβα.

Πρόσεχε μὴ μὰς φέρη
σὲ μπόρα δυνατὴ
καὶ σὲ φορτοῦνας σάλο.

Κι' ὅσα σοῦ λέν, Δευτέρη,
βάλε τ' ἀπ' τὸν αὐτί
καὶ βγάλε τ' ἀπὸ τἄλλο.

Ἐν ἐπιφυλακῇ,
βλέπε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ πάντα καιροσκοπεῖ
μὴν πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

Ἐπὶ μάτια νὰ κυττάς.
Ὀλοὺς τοὺς Πρεσβευτὰς,
καὶ φάναζε μὲ τόνον
'στοὺς μὲν καὶ δὲ πῶς μόνον
ἂν κουνιθοῦν οἱ Βούλγαροι, τότε θὰ κουνιθοῦμε,
τότε θ' ἀρματωθοῦμε.

Σ' ὄλους νὰ φέρνεσαι καλὰ μ' ἀγάπη καὶ φιλία,
κι' ἂν σοῦ προταῖνον δωρεὰς 'στοὺς φίλους Ἀρκουδιάρη-
εὐδὲ μὲ τρόπο σὰν ἔμπροσθ' ἡ ἀλλάξις ὀμύλια, [δες,
καὶ πᾶς τοὺς τώρα πῶς κ' ἔχωμ' ἂν βγάλουν οἱ φουρνάρηδες.

Ψύχραιμος βλέπε τὸν χορὸ
τοῦ κόσμου τὸν φρικώδη,

λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ,
ποῦ ρέθομε 'στὸ πόδι.

Κι' ἂν ὄντως ἐσπεράνωσε τὰ μέτωπά μας νίκη,
μὰ τὸ σπαθὶ δὲν βάλουμε γιὰ πάντα μὲς 'στὴ θήκη,
κι' οὐδέτεροι χαζεύουμε τόσον καιρὸ, Δευτέρη,
μὲ τάρματ' ἀπὸ χέρι.

Αἵματα στάζουμε νοσπὰ,
τὸν νοῦ σου, κὴρ Δευτέρη,
νὰ μὴ μὰς παίξουν τὸν παπαῖ
ἡμέρα μεσημέρι.

Ἐχω τόσα νὰ σοῦ πῶ
τραγουδάκιμα τοῦ καιροῦ
καὶ κουβένταις κουτουροῦ,
ἀλλὰ τώρα σιωπῶ.

Κι' ἂν μὲ χάγια περισσὰ
κάποιος γέιτονας λυσοῦ,
κι' ἂν 'στ' αὐγά του δὲν καθίξῃ,
μὰ συχνὰ μὰς ἐρεθίξῃ.

Ἄστον νὰ χαθῇ, Δευτέρη,
μὴ φροντίξῃς περὶ τούτου...
λαγὸς ἔτριβε τὴ φτέρη
γιὰ κακὸ τοῦ κεφαλοῦ του.

Τραγοῦδ' στὸν Κρητικὰ
μὲ νοστιμὰ καὶ γλύκα.

Φ. — Ἄδεια κυττῶ τὴν τσέπη μου καὶ κάθε κουμπι-
[ρά μου,
κι' ἐξίσταμαι μὲ φονικὰ καὶ μὲ πολέμων ὀστρους,
κι' ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ πᾶμε νὰ γλεντίσωμε 'στοὺς ξένους τοὺς Μινίστρος.